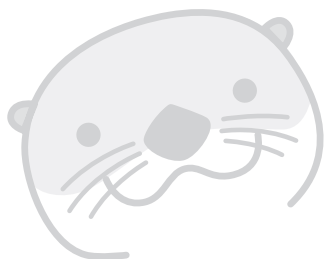

นายชื้อาย กับยัยแถมแดง เล่ม 2 密室困游魚

โมเฝ้าเพยเฝ้า
เขียน

จิ้งจอกธรา
แปล

สำนักพิมพ์อรุณ
กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

นายชีอ้ายกับยัยแก้มแดง เป็นผลงานในชุดเดียวกับ นายเย็นชากับ ยัยปลาหมึก ของโมเป่าเพยเป่า เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในยุคแรกๆ ของ วงการอีสปอร์ตจีน ที่เพิ่งประกาศให้อีสปอร์ตเป็นกีฬาทางการเมื่อ พ.ศ. 2546 แล้วภายหลังค่อยดำเนินเรื่องคู่ขนานไปกับเรื่อง นายเย็นชากับยัยปลาหมึก โดยเรื่องนี้เป็นเรื่องราวความรักของอู๋ไป หรือ Dt ที่แอบรักแอบชอบอ้ายฉิง หรือ Appledog มาตั้งแต่เขายังเป็นเด็กหนุ่ม และเธอเป็นแรงบันดาลใจให้เขา ก้าวเข้าสู่วงการอีสปอร์ต จนกระทั่งทั้งคู่ก้าวสู่จุดสูงสุดของวงการอีสปอร์ตจีน หวังว่าคุณผู้อ่านจะเพลิดเพลินไปกับความเป็นราชาเดดแอร์ของอู๋ไป และหญิงสาวที่มีพวงแก้มแดงเป็นเอกลักษณ์ประจำตัว พร้อมๆ กับการ สนุกสนานในการแข่งขันเกมต่างๆ ที่เป็นกีฬาอีสปอร์ตนะคะ

สำนักพิมพ์อรุณ

กันยายน 2563

เธอกับคนของ K&K นัดเจอกันที่ชั้นล่างของโรงแรม อาจเพราะเหตุกระทบกระทั่งสั้นๆ ที่เกิดขึ้นเมื่อคืน สีหน้าของทุกคนคล้ายนอนหลับไม่เต็มอิ่ม Dt สอดมือทั้งสองไว้ในกระเป๋าเสื้อวอร์ม มองคลิ่นมฤษฎ์ที่เดินสวนกันขวักไขว่ในโถงโรงแรมอย่างเงียบเชียบ

พอได้ยินเสียงเคลื่อนไหวจากด้านหลังเขาถึงหันมา จ้องพวกเธอสองคนอยู่สามวินาทีเต็ม ก่อนพยักหน้าให้เธอกับ Inin

ภายในรถตู้ มีแค่พวกเขาห้าคนกับคนขับ

ตลอดช่วงเวลานั้น Grunt วางแขนพิงกรอบหน้าต่างและมองคนเดินไปเดินมาที่ถนนด้านนอก ซิคาโกในช่วงเดือนนี้ยังต้องสวมเสื้อกันหนาวตัวหนา แต่เขากลับเปิดหน้าต่างปล่อยให้ลมพัดกระหน่ำเข้ามา จนเวลาผ่านไปพักหนึ่ง อ้ายฉิงหนาวจะต้องเอาผ้าพันคอในมือขึ้นมาพันรอบลำคอ ถึงค่อยป้องกันลมหนาวได้บางส่วน

พอเดินทางมาถึงสนามกีฬาแบบปิด เธอฉุดมือไปมาไม่หยุด ด้วยหวังจะทำให้อุ่นขึ้นโดยเร็วที่สุด Inin กระซิบเสียงเบาข้างหูเธอด้วยน้ำเสียงงุนงงเล็กน้อยว่า “ทำไมวันนี้ทุกคนดูแปลกๆ ละครับ”

“อ้อเธอ” อ้ายฉิงโกหกตาใส “ฉันไม่เห็นรู้สึกละเลย”

“จริง ๆ นะครับ โดยเฉพาะ Grunt ผมรู้สึกว่ามันแปลกมากเลย” Inin พุดจบก็ยัยอีกรอบว่า “จริง ๆ นะครับ”

...

ระหว่างที่ทั้งสองกระซิบกันอยู่นั้น Grunt ก็ถอดเสื้อตัวนอกซึ่งเป็นชุดทีม K&K แล้วสวมเสื้อแขนสั้นสำหรับหน้าร้อนเดินเข้าสนามแข่ง ระหว่างเดินเขาก็หันกลับมามือถือตลอดเวลา เดี่ยว ๆ ก็คอยจะยกมือถือขึ้นแนบหูทำทางไม่มีแก้มใจจะจ่อจ้องกับการแข่งขันเลยสักนิด

อ้ายจึงไม่รู้ว่าเขาคิดจะทำอะไร ได้แต่ปราชัยทางตามอง Gun กับ Dt ซึ่งนั่งถัดจากเธอไปหนึ่งเก้าอี้ แต่ทั้งสองกลับไม่มีปฏิกิริยาอะไรมากไปกว่าปกติ ทั้งที่พวกเขาสองคนเป็นสมาชิกทีมเดียวกับ Grunt แต่กลับกลายเป็นเธอกับ Inin วิดกกังวลยิ่งกว่า

เพราะ Dt กับ Inin เป็นแชมป์จากสองภูมิภาคในการแข่งขันปีที่แล้ว จึงผ่านรอบคัดเลือกเข้าสู่รอบสิบหกคู่สุดท้ายโดยอัตโนมัติ ดังนั้นในกลุ่มนักกีฬาจากจีน มี Grunt เพียงคนเดียวที่ต้องเข้าแข่งขันรอบคัดเลือกวันนี้

โชคดีการแข่งขันวันนี้เริ่มต้นอย่างราบรื่น การแข่งขันคัดเลือกรอบแรกรู้ผลแพ้ชนะทั้งหมดภายในหนึ่งชั่วโมง

Grunt ผ่านเข้ารอบ

ครึ่งชั่วโมงหลังจากนั้นการแข่งขันรอบสองสิ้นสุดลง

Grunt ผ่านเข้ารอบ

จนถึงรอบสุดท้าย Grunt ต้องเจอนักกีฬาระดับแนวหน้าของเกาหลีใต้ ซึ่งมีคะแนนรวมเป็นอันดับสามของโลก

ในรายการแข่งขันเกมสตาร์คราฟต์ เกาหลีใต้เป็นเจ้าวงเวียนตลอดกาล ไม่ว่าจะเป็นการแข่งขันออนไลน์หรือออฟไลน์ บางครั้งหากหนทางแข่งขันราบรื่นมาก เผลอ ๆ เหมาะตำแหน่งที่อับสิทธิ์ได้ทั้งหมดเลยด้วยซ้ำ ต่อให้เป็นรอบที่ไม่ราบรื่น ก็ปล่อยให้คนนอกได้อันดับต้น ๆ อย่างมากแค่หนึ่งหรือสองคนเท่านั้น ดังนั้นนอกเหนือจากนักกีฬาแชมป์เก่าที่ผ่านรอบคัดเลือกโดยไม่ต้องแข่ง ใครก็ตามที่เจอนักกีฬาเกาหลีใต้ในรอบคัดเลือก

ส่วนใหญ่ล้วนพ่ายแพ้และต้องสิ้นสุดการแข่งขันอยู่แค่นี้

ผลคะแนนเมื่อปีที่แล้ว มีทั้งหมดสามคนที่ผ่านเข้ารอบโดยไม่ต้องแข่ง มีเพียงคนเดียวที่ถือสัญชาตินอร์เวย์คือ Dt ส่วนอีกสองคนที่เหลือล้วนเป็นคนเกาหลีใต้ ซึ่งมี Inin แชมป์ภูมิภาคอเมริกาเหนือรวมอยู่ด้วย

แต่เนื่องจากช่วงที่ผ่านมา Inin แข่งแพ้ต่อเนื่องหลายเกม ทำให้อันดับร่วงลงมาอยู่ที่อันดับหก

ก่อนหน้านี้ Solo จะแขวนเมาส์ คะแนนสูงสุดของ Grunt ในเกมสตาร์คราฟต์ 2 คือรองแชมป์ประเทศจีน คะแนนรวมเป็นอันดับหกของโลก หลังจาก Solo ลาวงการแล้ว เขาก็ได้ตำแหน่งแชมป์ประเทศจีน แต่บนกระดานจัดอันดับระดับโลก เขาร่วงลงไปอยู่อันดับที่สิบเอ็ด

ระดับคะแนนแบบนี้ต้องเผชิญหน้ากับศัตรูที่แข็งแกร่งขนาดนั้น...

ตอนนี้เป็นเวลาพักระหว่างรอบ ห้านาทีหลังจากนี้การแข่งขันจะเริ่มขึ้นอีกครั้ง

Grunt ยังคงนั่งกดมือถือไม่หยุด เดี่ยวๆ ก็คอยจะยกโทรศัพท์ขึ้นแนบหู อ้ายจึงนึกคิดได้ทันที หรือเขา...โทร.หาอ้ายจิง

อ้ายจึงหันไปมอง Grunt เขาถอดแว่นตา และในที่สุดก็โยนมือถือไปไว้บนโต๊ะอย่างสิ้นหวัง เขาใช้หลังมือเท้าหน้าผาก นั่งเงิบอยู่ตรงนั้น ไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่หน่อย

18

เสียงโหวกเหวก ดังลั่นในสนามแข่งและอารมณ์ตื่นเต้นสุดขีดของนักพากย์ราวกับอยู่ในโลกอีกใบ

เริ่มนับถอยหลังสู่เกมต่อไป

นักกีฬารอบสามสิบสองคู่เข้าประจำที่ พร้อมลงสู่สนามแข่ง เหลือ

เขาเพียงคนเดียวยังนั่งนิ่งในท่าเดิมอย่างเงิบเขยิบ สุดท้ายผู้ช่วยกรรมการยังนึกว่าเขาป่วย เดินเข้ามาหา โนม้ตัวลงถามอะไรเขาสองสามประโยค เขาไม่ขยับ จนอีกฝ่ายตะไหล่เขาเบาๆ เขาถึงตอบบางอย่างสั้นๆ แล้วเหยียดตัวขึ้นนั่งตรง หยิบแว่นขึ้นสวม

จู่ๆ Inin ก็ผ่อนลมหายใจยาว “ผมตกใจแทบตาย นึกว่าเขาจะสละสิทธิ์”

“เขา...คงไม่สละสิทธิ์หรอก”

...

สตาร์ดราฟต์ 2 เป็นเกมแรกที่เขาเล่นในวงการอีสปอร์ต และเป็นเพียงเกมเดียวที่เขาเคยประมือกับ Solo ชนิดตัวต่อตัว หากประเมินจากความยึดมั่นถือมั่นที่เขาชนะ Solo ตลอดหลายปีมานี้ของเขา เขาไม่น่าและไม่มีทางสละสิทธิ์

การแข่งขันรอบคัดเลือกไม่มีการถ่ายทอดสดผ่านแพลตฟอร์มสตรีมมิ่ง ไม่มีใครรู้ว่าการแข่งขันเกิดอะไรขึ้นบ้าง

อ้ายจึงทำได้เพียงนั่งรออยู่กับ Inin ด้วยใจตุ้มๆ ต่อมๆ จนเวลาผ่านไปราวครึ่งชั่วโมงกว่า จู่ๆ มือถือในกระเป๋าก็สั่น ปรากฏว่าเป็นข้อความจากอ้ายจิ้ง “ลัลลัลลัลลัล ฉันทันเครื่องบินแล้ว ก็เลยปิดเครื่อง ไม่ต้องห่วงฉันทนะ”

นั่น...ฝันร้ายกำลังทำแซมแซ้งหรือเปล่าเนะ อ้ายจึงเดาไม่ออกเลยว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นเมื่อคืน แต่ดูจากท่าทางของ Grunt แล้ว สองคนน่าจะทะเลาะกันบ้านแตก...เธอถือโทรศัพท์ไว้ในมือ เหมือนชั่วคราว ก่อนกดส่งข้อความ

ส่งถึง Dt “จู่ๆ พี่สาวฉันทกลับไปอย่างนี้ จะส่งผลต่อจิตใจของ Grunt หรือเปล่า”

ถึงแม้เมื่อเย็นวานตรงระเบียบทางเดินจะเกิดเหตุการณ์ที่ไม่น่าอภิรมย์นัก แต่วันนี้เป็นวันแข่ง เขาเป็นตัวแทนของทีมจิ้ง

ไม่นานหลังจากนั้นชายหนุ่มที่นั่งข้าง Gun ก็รู้สึกตัวและหยิบมือถือขึ้นมาดู ท่าทางเขาอย่างกับอ่านข้อความโฆษณา ไม่แม้แต่จะหันกลับมามอง

เธอลัคนิด แค่นี้ก็บังกตหน้าจอมือถืออย่างรวดเร็วจิตใจหนึ่ง

ตอนเธอได้รับข้อความตอบกลับ เขาเก็บมือถือเข้ากระเป๋าเรียบร้อยแล้ว

Dt ตอบ “ไม่หรอก ฉันเชื่อใจเขา”

จริงด้วยสินะ เขาเป็นนักกีฬาอาชีพนี่นา

อ้ายฉิงสุดห่วยใจลึก ปรายทางตามองได้ปีกหมวกของ Dt ดวงตาคู่นั้นจ้อง Grunt โดยไม่ผลไปไหน

ไม่ใช่เขาเพียงคนเดียว ทั้งสี่คนที่นั่งตรงนี้ต่างมอง Grunt เป็นตาเดียว... เขาคือคนเดียวที่ลงแข่งขันวันนี้

เวลาผ่านไปนาทีแล้วนาทีเล่า ผลลัพธ์ของแต่ละคู่เริ่มทยอยประกาศ เธอมองคนเหล่านั้น มีทั้งคนแพ้คนชนะ คนดีใจคนผิดหวัง ทุกคนทยอยกันเดินลงจากเวทีแข่ง แต่เกมของ Grunt ยังไม่สิ้นสุด

นักกีฬาทั้งสองสวมหูฟัง สมาธิไม่วอกแวกไปที่อื่นแม้แต่เน้อย

เพียงครู่เดียวผู้ช่วยกรรมการสองคนซึ่งเสร็จภารกิจเพราะนักกีฬาที่ตนเองดูแลแข่งจบแล้ว ก็เดินเข้ามาล้อมวงดู ไม่นานจากนั้นกรรมการหลักก็เดินเข้ามายืนอยู่ด้านหลัง Grunt เช่นเดียวกัน

หากเทียบกับนักกีฬาเกาหลีใต้ซึ่งความสามารถอยู่ในระดับชิงแชมป์โลก ดูเหมือนทุกคนจะสนใจ Grunt ซึ่งดิ่งเกมมาได้จนถึงตอนนี้มากยิ่งขึ้นกว่า

หนึ่งชั่วโมงสามสิบเก้านาที การแข่งขันยังดำเนินต่อไป

หนึ่งชั่วโมงสี่สิบเจ็ดนาที กรรมการที่เข้ามาล้อมวงดูเพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อยๆ

หนึ่งชั่วโมงห้าสิบเก้านาที ทันใดนั้นเหล่ากรรมการก็พากันปรบมือเสียงดังกึกก้อง

นี่คือการแข่งขันเกมสุดท้ายของวันนี้ หลังจากขบเคี้ยวยาวนานเกือบสองชั่วโมง ในที่สุดรายชื่อสุดท้ายที่ผ่านรอบคัดเลือกก็ได้รับการยืนยัน

เสียงหัวเราะและร้องเชียร์อย่างยินดีแว่วมาจากทีมเกาหลีใต้

นักกีฬาเกาหลีใต้คนนั้นเป็นฝ่ายถอดหูฟังก่อน เขาลุกขึ้นยืน และยืมขณะยื่นมือออกไปให้ Grunt เขาไม่เห็นว่าตัวเองจะเจอการแข่งขันที่ดุเดือดและอันตรายขนาดนี้ในรอบสุดท้ายของการแข่งขันรอบคัดเลือก และยังไม่ได้คาดคิดว่า Grunt จะบุกโจมตีอย่างบ้าบิ่นขนาดนี้ เขาแสดงฝีมือได้ยอดเยี่ยมกว่าที่เคยเล่นบน Battle.net ชนิดคนละชั้น

Grunt นั่งนิ่งอยู่ที่เดิม เขาลังเลสองสามวินาทีก่อนลุกขึ้นจับมือกับคู่แข่งพอเป็นพิธี หลังจากนั้นปล่อยมือแล้วหมุนตัวเดินออกไปยังทางออกฉุกเฉินของสนาม โดยไม่หันมามองอัฒจันทร์คนดูและโซนรับรองวีไอพีเลยแม้แต่แวบเดียว

19

Dt ลุกจากเก้าอี้ หัวเลื้อของ Grunt เดินตามออกไป ส่วน Inin ดิ่งแขนอ้ายฉิงไว้แล้วกระซิบถามเธอว่า “พวกเรากลับกันก่อนไหมครับ...”

เห็นได้ชัดว่า Inin กลัว Gun มาก ดูเหมือนอีกฝ่ายจะสัมผัสได้ถึง ความคับข้องใจของ Inin จึงลุกจากเก้าอี้เดินเข้ามาช้าๆ ยื่นมือออกมาขยี้หัวของ Inin จนยุ่งเหยิง แล้วชะโงกหน้าเข้ามาใกล้ สีหน้ากึ่งยิ้มกึ่งไม่ยิ้ม “กลัวฉันทร้อ ฉันทได้เป็นบอสนายสักหน่อย มีอะไรน่ากลัว”

“ไม่มีครับ” Inin ยิ่งพวพหนักรกว่าเก่า เขาก็มั่นหน้าลงมองร่องเท้าของตัวเองอย่างอึดอัด “ผมแค่อยาก...รีบกลับไปซ้อมครับ”

Gun ยังอยากแกล้งแหย่เขานิดหน่อย แต่อ้ายฉิงเข้ามาปิดมือ Gun ออกแล้วดิ่ง Inin ไปอยู่ด้านหลัง ความหมายของเธอชัดเจนอย่างยิ่ง *ห้ามรังเกียจของฉันท*

ดวงตาดำสนิทของ Gun เลื่อนจากเธอไปที่ Inin ก่อนเลื่อนกลับมามองเธออีกครั้ง “Solo ชอบนักกีฬานิสัยไม่สู้คนแบบนี้ที่สุดเลย...ผ่านมาก็ปี

ไม่เคยเปลี่ยนเลยสินะ ได้ยินว่าตอนซื้อตัวเขามา Solo คิวักจ่ายหนักเลยนี่
แล้วเป็นไง นึกเสียใจแล้วหรือยัง”

อ้ายฉิงเลิกคิ้ว

Gun ชูมือทั้งสองขึ้นสูง “โอเค โอเค ฉันไม่พูดละ ไปก่อนนะ”

เขาพูดจบก็หยิบเสื้อนอกสีดำของตัวเองขึ้นมาจากพนักเก้าอี้แล้วหันหลัง
เดินจากไป สีหน้ามึนทึบ ไม่ปรากฏความยียวนกวนบาทาเหมือนตอนแรก
ที่แกล้งแห่ Yinin สุดท้ายเขาจากไปพร้อมอารมณ์กราดเกรี้ยวแบบนั้น

Inin ยกมือลูบหน้าอก “น่ากลัวมากเลย”

...

ขากลับ พวกเธอขึ้นรถคันเดียวกับสมาชิกสโมสรหลายแห่งจากเกาหลีใต้
Inin คอยรับหน้าที่เป็นล่ามอยู่เป็นระยะ ไม่นึกว่าถึงแม้ Grunt จะแข่งแพ้
แต่กลับทำให้พวกเขาสนใจนักกีฬาทีมนี้มาก ตอนพวกเขารู้ว่าอ้ายฉิงกับ
นักกีฬาตัวหลักของ K&K สนิทสนมกันมาก ยิ่งอยากชวนเธอคุยทำความรู้จัก
ให้มากขึ้น

ภาษาเกาหลีกับภาษาจีนคุยกันอย่างเบิกบานขึ้นมีนตลอดทาง ถึงกับ
มีคนพูดด้วยซ้ำว่า อนาคตจะเปลี่ยนจากเกมสตั๊ดคราฟต์ไปแข่งเกมซีเคิร์ต
แชมเบอร์ออฟสตรอมแทน หากมองจากจุดนี้ อีสปอร์ตกลับมีข้อดีกว่ากีฬา
แบบดั้งเดิม เรามีโอกาสได้เห็นนักกีฬาสตั๊ดคราฟต์เปลี่ยนไปเล่น DOTA
แต่ไม่มีทางเจอนักกีฬากระโดดน้ำเปลี่ยนไปแข่งวิ่งระยะสั้นแน่นอน

ตอนเดินออกจากลิฟต์โรงแรม นักกีฬาที่ชนะ Grunt และติดอันดับ
สามของนักกีฬาสตั๊ดคราฟต์ระดับโลกยังหันมาจับมือบอกลาอ้ายฉิง และ
ใช้ภาษาจีนที่ค่อนข้างแข็งทื่อพูดกับเธอว่า “รอดูผลงานของคุณกับ Yinin นะ”

“เช่นกัน พวกเราก็คือผลงานของพวกคุณค่ะ” อ้ายฉิงจับมือเขา

ทุกคนแยกกันที่โถงลิฟต์ อ้ายฉิงนำ Yinin เดินเลี้ยวไปที่ระเบียบทาง
ขวามือ ไม่นึกว่า Grunt จะยืนอยู่สุดระเบียบทางเดิน หน้าประตูห้องของเธอ

20

อ้ายฉิง เอาฟาสต์ฟู้ดสองชุดที่ซื้อมายื่นให้ Inin ชุดหนึ่ง แล้วเดินเข้าไปเปิดประตู ทำท่าบอกให้ Grunt เข้าไปข้างใน

ตลอดกระบวนการนั้น ทั้งสองไม่พูดกันแม้แต่คำเดียว

หลังจากปิดประตู ชายหนุ่มที่อยู่ด้านหลังถอดแว่นตาออก สีน้าอ่อนล้าเล็กน้อย “บอกฉันมาสิ พี่สาวเธอหายไปไหน”

“ทำไมนายถึงมั่นใจว่าฉันจะบอกนายตามจริง” อ้ายฉิงโยนถุงอาหารฟาสต์ฟู้ดไปไว้บนโต๊ะ

“อ้ายฉิง” สายตาของเขาจ้องใบหน้าเธอแน่นิ่ง “บอกฉันมา”

เธอยังจำ...ผู้ชายคนนี้ได้ ครั้งแรกที่เจอเขาคือที่สนามบินในกว้างใจ ความรู้สึกตอนนั้นคือ ผู้ชายหน้าสวยเหมือนผู้หญิง โดยเฉพาะเวลาถอดแว่นไม่ว่าจะมองหน้าตรงหรือหน้าด้านข้างก็เหมือนผู้หญิงหน้าตาสะสวย ตอนหลังพอไปคาราโอเกะ จู่ๆ เขาก็เปิดเผยเรื่องที่เธอเคยเป็นนักกีฬาอีสปอร์ตให้ทุกคนรู้ หลังจากนั้นอีกหนึ่งสัปดาห์เขากับพี่สาวของเธอก็เริ่มความสัมพันธ์คลุมเครือรักๆ เลิกๆ ซึ่งกินเวลายาวนานหลายปีจนถึงตอนนี้

“พี่กลับเงินไปแล้ว” ตอนนี้พอมาย้อนคิดดูอีกที ช่วงแรกของความสัมพันธ์ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมาก เร็วเหมือนสมัยที่เธอเป็นวัยรุ่นตกหลุมรัก Solo ตั้งแต่แรกพบ “ถ้านายอยากคุยกับพี่ กลับเงินแล้วค่อยติดต่อกันเอาเอง”

สรุปว่าพี่สาวของเธอพูดถูก

ไม่ว่าใครก็ไม่มีสิทธิ์ก้าวล่วงเรื่องของความรู้สึก เพราะความรักความแค้นที่พัวพันกันยุ่งเหยิงระหว่างคนทั้งสองมีเพียงเจ้าตัวและพระเจ้าเท่านั้นที่รู้ดีแก่ใจ

Grunt สวมแว่น แล้วเดินออกไปโดยไม่ปรึกษาพูดแม้แต่คำเดียว ไม่พูดอะไรเกินความจำเป็นแม้แต่ประโยคเดียว

...

เธอนั่งลงบนกรอบหน้าต่าง มองวิวทิวทัศน์ยามค่ำคืนของตัวเมือง กดโทร.เข้าหมายเลขประชุมทางโทรศัพท์ที่ Solo ส่งมาให้เมื่อสิบนาทีก่อน เพียงครูเดียวก็ได้ยินเสียงผู้ชายหลายคนคุยเรื่องสัพเพเหระกันในโทรศัพท์ พวกเขาถือกัปตันทีม DOTA ซึ่งแข่งอยู่ที่ยุโรป กับตันทีม LOL ซึ่งแข่งออฟไลน์ที่หนานจิง และโค้ชของเกมอื่นๆอีกหลายคน

“สวัสดีค่ะ อ้ายฉิงอยู่ในสายค่ะ” เธอกินเฟรนช์ฟรายพลางพูดต่อ “ขอโทษด้วยนะคะ รู้ตัวอีกทีก็กลายเป็นแก๊งใหม่โซนต่างประเทศซะแล้ว”

ทุกคนพากันหัวเราะ

มีคนถามว่า “ได้ยินว่าจู่ๆ เปาน่าก็จับเธอบินไปร่วมการแข่งขันสตาร์-คราฟต์ที่อเมริกาเธอ”

“ใช่ล่ะสิ ฉันนี่มันน่าสงสารจริง ๆ” อ้ายฉิงบ่นอุบ “สองเดือนก่อนพวกเราไปทำวีซ่าพร้อมกัน เขายังพูดอยู่เลยว่าทำไว้เผื่อฉุกเฉิน ใครเลยจะคาดคิด ขึ้นเชิงของบอสพวกเราเนี่ยแบบลขึ้นทุกวัน”

หลังจากนั้นทุกคนก็หักทลายถามไถ่กันอีกสองสามประโยค ก่อนเริ่มเข้าสู่การประชุมอย่างเป็นทางการ

คะแนนของ SP นำลัวในทุกรายการแข่งขัน เนื่องจากรายการที่ K&K ลงแข่งมีจำนวนไม่มาก และมีแค่เกมสตาร์คราฟต์กับซีเคิร์ตแซมเบอร์ออฟสตรอมเป็นเกมหลัก ซีเคิร์ตแซมเบอร์ออฟสตรอมยังไม่เข้าสู่ขั้นตอนการแข่งขันรอบคัดเลือกตัวแทนประเทศจีนอย่างเป็นทางการ ดังนั้นคนเดียวที่มีโอกาสได้เห็นฝีมือการแข่งขันของ K&K ในยุคปัจจุบันคืออ้ายฉิง และด้วยเหตุที่รายงานของเธอมีระดับความสำคัญสูง เธอจึงเป็นคนสุดท้ายที่กล่าวรายงาน

“ส่วนของฉัน วันนี้เพิ่งจบการแข่งขันรอบคัดเลือก นักกีฬาสองคนจาก K&K คนหนึ่งเป็นแชมป์ยุโรปเมื่อปีที่แล้ว จึงได้สิทธิ์เข้ารอบสิบหกคู่สุดท้ายโดยไม่ต้องลงแข่ง ส่วนอีกคนหนึ่งเป็นแชมป์ประเทศจีนปีที่แล้ว แต่เขาถูกรอบในการแข่งขันรอบคัดเลือก”

Solo ประหลาดใจเล็กน้อย “Grunt เจอใครนะ”

“Tatami”

“โชคไม่ค่อยดีเลยนะ” น้ำเสียงของ Solo เจือความเสียดาย “นักกีฬาคนนี้แสดงผลงานเสมอดีเสมอไปมาก และครองอันดับสามของโลกมาหลายปีแล้ว”

“ใช่...โชคไม่ดีเลย” เธอตอบ

ถึงไม่มีเรื่องของพี่สาวเธอ หากประเมินจากคะแนนรวมของ Grunt แล้ว เขาก็น่าจะแพ้อยู่ดี

...

หลังจากคุยเรื่องงานตามวาระการประชุมจบแล้ว ทุกคนก็ทยอยกันออกจากการประชุม เสียงตัดสายของแต่ละคนแว่วมาให้ได้ยินเป็นระยะ แต่เธอยังไม่วางสายเสียที ผ่านไปครู่หนึ่งเธอถึงเรียก “พี่”

“อืม” จริงอย่างที่คิด เขายังไม่วางสายจริงๆ ทุกครั้งที่ประชุมทางโทรศัพท์ เขาเป็นคนสุดท้ายที่วางสายเสมอ

“เมื่อวานนี้...” เธอยังลังเล ไม่รู้ว่าควรถามดีไหม

“เมื่อวานเธอดื่มหนักไปนะ” แนนอนเขาย่อมรู้ว่าเธออยากถามอะไร “ตอนนั้นโทรไป เธอไม่ค่อยมีสติแล้ว เลยไม่ได้ประชุมต่อ”

เธอตอบ “อ้อ” แล้วถามต่อว่า “นั่น...พี่เป็นคนเรียกกรูมเซอร์วิสเธอคะ”
ปลายสายอีกด้านเงียบไปชั่วขณะ

ใจของเธอเต้นตึกตัก ขณะพยายามเดาว่าเขาจะตอบอย่างไร

“เธอเมาหนักขนาดนี้เลยหรอเนี่ย” ไม่นึกว่า Solo จะไม่ตอบคำถามของเธอตรงๆ “ทำอะไรไม่ได้เลยเธอ”

“ก็ใช่นะสิ” ดูเหมือนเธอเริ่มเข้าใจบางอย่างแล้ว “ได้ๆ ไม่คุยเรื่องนี้แล้ว แค่นี้ก่อนนะคะ ขอให้พี่ยุ่งจนไม่มีเวลากินข้าวเลย”

“โอเค” เขาหัวเราะ

21

อ้ายอิง คิดว่าเธอเดาคำตอบที่แท้จริงของคำถามนี้ได้ แล้วก็จริงจริงดังที่คิด สิบนาทีก่อนหน้านั้นรุมเซอร์วิสนำเสื้อที่ซักสะอาดแล้วถุงหนึ่งมาส่งให้เป็นเสื้อผ้าของเธอเอง

ลายเซ็นผู้ชำระเงิน ห้อง 1213 อู๋ไป

อ้ายอิงรับถุงใบนั้นจากพนักงาน เทเสื้อทั้งหมดลงบนเตียง และพบว่าเสื้อผ้าทั้งหมดในถุงเป็นชุดที่เธอใส่ตอนอยู่บนเครื่องบิน ดูเหมือนเขาตั้งใจเลือกชุดนี้ออกมาและส่งให้พนักงานซัก...

เธอนั่งคุกเข่าบนเตียงอย่างอึ้งงัน สามวินาทีหลังจากนั้นก็ล้มตัวลงบนกองเสื้อผ้า

โอ้พระเจ้า...

...

เสื้อผ้าถุงนั้นทำให้เธอไปสายกว่าเวลานัดถึงสิบห้านาทีเต็ม ตอนที่อัมคอมพิวเตอร์เดินเข้าไปในห้องของ Inin เด็กหนุ่มรุ่นเยาว์ปรากฏตัวพร้อมฟองฟอดเต็มปาก มือตึงเปิดประตูให้เธอกลางแปรงฟันไปด้วย เสร็จแล้วรีบวิ่งไปบ้วนปากอย่างรวดเร็ว เอาผ้าขนหนูเช็ดหน้าลวกๆ แล้ววิ่งออกมาดูอ้ายอิงเสียบปลั๊กคอมพิวเตอร์บนโต๊ะทำงาน จากนั้นลากเก้าอี้โซฟาามาวาง

“ผู้จัดการทีมจะ...นั่งข้างผมเหรอครับ” เขาประหลาดใจมาก

ไม่ใช่ว่าเธอควรนั่งตรงข้ามเขา จะได้ซ้อมแข่งได้สะดวกหรือ

“ใช่สิ ฉันไม่ใช่คู่แข่งของนายสักหน่อย” อ้ายอิงยิ้มบางแล้วชี้ไปที่คอมพิวเตอร์ของเขา “มา เปิดวิดีโอการเล่นของนักแข่งสามคนที่นายคิดว่าแข็งแกร่งที่สุดให้ฉันดูหน่อย”

ในฐานะผู้เล่นอาชีพ เธอเชื่อว่าคอมพิวเตอร์ของ Inin ต้องมีวิดีโอของคู่แข่งโหดเก็บไว้เยอะมากแน่

แล้วเธอก็ต้องประหลาดใจ เพราะ Inin ทำท่าขัดเขินอย่างเห็นได้ชัด เธอใช้มือเกาท้ายทอยเบาๆ แล้วตอบว่า “ในคอมพิวเตอร์ผมมีแต่วิดีโอของ Dt นะครับ...”

“...”

เธอกระแอมทีหนึ่งแล้วพูดว่า “ในเมื่อนายรู้เรื่องเขาลีกซึ่งขนาดนั้น ไหนทองข้อมูลเขาในไปตู้ไปเคอให้ฉันฟังหน่อยซิ”

ตอนแรกเธอแค่ล้อเล่น ไม่นึกว่า Inin จะทำหน้าซึ่งขงแล้วตอบว่า “ผมดูในไปตู้ไปเคอแล้ว มีน้อยมาก มีข้อมูลน้อยมากจริงๆ น้อยกว่าที่ผมรู้ ตั้งเยอะ”

“น้อยเธอ จั๊นนายรู้อะไรบ้างล่ะ”

“ผมกล้าสาบานเลยว่าไม่มีใครรู้เยอะกว่าผมแน่นอน!” สีหน้าของ Inin รวากับสาวน้อยแรกเริ่มพูดถึงเทพบุตรในฝัน ใบหน้าแดงเรื่อเล็กน้อยเพราะความตื่นเต้น เขาถูมือทั้งสองเข้าด้วยกัน แล้วพูดต่อว่า “ผู้จัดการทีม ผู้จัดการทีม ผมจะเล่าให้คุณฟังเอง โอเคไหม ต้องฟังผมเล่าละ”

“...”

เธอรู้สึกวาทารังข้อมคืบนี้คงจะไม่เป็นท่า เพราะเธอดันพลาดทำไป พูดถึงไอดอลที่หนุ่มน้อยเทิดทูน

“Dt ชื่อจริงว่าอู่ไป แชมป์ DOTA ของจีนและเอเชียเมื่อปี 2550 สมัยนั้นเคยได้รับฉายาในวงการว่า ‘หัตถ์ซ้ายแห่งพระเจ้า’ แต่กลับไม่เคยเซ็นสัญญากับสโมสรไหนเลย หลังจากเขาได้แชมป์เอเชียตอนอายุสิบห้า เขาก็วางมือจากการแข่งขัน DOTA” Inin เล่าก่อนเสริมอีกประโยคว่า “ผู้จัดการทีมครับ ผมเองเพิ่งรู้ว่าปีนั้นคุณเองก็มีฉายาในวงการ DOTA ด้วยเหมือนกัน ฉายาของคุณคือ ‘นักเปียโน!’”

“อืม” อ้ายจิงไม่รู้จะหัวเราะหรือร้องไห้ดี “เทียบกับ Dt ไม่ได้หรอก คะแนนสูงสุดในเกม DOTA ของฉันเป็นแคร่องแชมป์ประเทศจีนเท่านั้นเอง”

“แค่นั้นก็สุดยอดแล้วครับ!” Inin แย้ง

“...นายเล่าต่อเถอะ”

ตอนนั้นเองเธอถึงตระหนักว่า เขาถอนตัวจากเกม DOTA พร้อมกับเธอ...เป็นเรื่องบังเอิญหรือเปล่านะ

“ปี 2553 Dt เปลี่ยนมาแข่งเกมวอร์คราฟต์ และได้คะแนนรวมเป็นรองอันดับหนึ่งของจีน เพราะแพ้ให้คนที่ได้คะแนนรวมเป็นอันดับหนึ่งในตอนนั้น ซึ่งก็คือ Solo บอสของพวกเรานั่นเองครับ” Inin เล่า ก่อนเสริมอีกครั้งว่า “นี่ก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผมตอบตกลงตอนบอสดึงตัวมาเข้าสโมสร บอสแจ้งโคตรเลย! ผมไม่เคยได้คะแนนรวมเป็นอันดับหนึ่งมาก่อนเลย...”

“...เล่าต่อเถอะ” ตำแหน่งของ Solo ในวงการอีสปอร์ตนั้นไร้ข้อกังขาอยู่แล้ว

“แต่เขาไม่ได้ลงแข่งในการแข่งขันชิงแชมป์ที่จัดขึ้นในช่วงหลังของปีนั้น และในปีเดียวกันเขาก็เลิกเล่นเกมวอร์คราฟต์ แล้วเดินทางกลับนอร์เวย์ไปเรียนต่อ”

ไปเรียนต่ออย่างนั้นหรือ เธอไม่แน่ใจว่าเขาหายตัวไปเพราะไปเรียนหนังสือ

ปี 2553 เขาเพิ่งอายุสิบแปด ควรเป็นช่วงวัยรุ่นบ้าบิ่นและล้ามะเลเทเมาที่สุด อายุเท่านั้นก็กลับสร้างผลงานโดดเด่นขนาดนี้ เป็นรองแค่ Solo ซึ่งได้คะแนนรวมอันดับหนึ่งในเวลานั้น แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ไม่ว่าเขาจะเซ็นสัญญากับสโมสรอาชีพหรือเปล่า เขาก็เป็นนักกีฬาอันดับต้นๆ ที่แสดงผลงานได้เจิดจรัสสะกดตาอย่างยิ่งในวงการ

แตกต่างจาก Grunt ที่เข้าสู่วงการด้วยเกมสตาร์คราฟต์ เพราะไม่ว่าจะเป็น DOTA หรือวอร์คราฟต์ Dt ก็อยู่ในตำแหน่งสุดยอดนักกีฬาของจีนอย่างไร้ข้อกังขา

...

Inin ไม่ทันสังเกตว่าเธอใจลอย เล่าต่อไปเรื่อยๆ “เขาใช้เวลาสี่ปีในการเรียนจนได้ปริญญา CS และในเวลาเดียวกันก็ได้แชมป์ยุโรปจากการแข่งขันสตาร์คราฟต์ด้วย”

“CS เหรอ” เธอชะงักไปชั่วครู่

“Computer Sciences วิทยาการคอมพิวเตอร์นะคะ” Inin อธิบาย
“เป็นชื่อภาควิชาเนอะ”

บังเอิญขนาดนี้เชียว CS นั้นเหรอ ชื่อย่อเหมือนเกมที่เธอเล่นตอน
เข้าสู่วงการอีสปอร์ตปีนั้น

Computer Science วิทยาการคอมพิวเตอร์

Counter-Strike เคน์เตอร์สไตรก์

...เป็นเรื่องบังเอิญนั่นเหรอ

...

“แถมเขายังได้แชมป์ ACM³ ด้วยนะคะ! เป็นถึงแชมป์เลยนะ!”

Inin กำหมัดแล้วโบกมือไปรอบๆ

“...ACM คืออะไรนะ” อ้ายฉิงเอามือเท้าคาง รู้สึกงุนงงเล็กน้อย
เป็นการแข่งขันอะไรกันนะ

“ก็...เป็นการแข่งขันของนักศึกษามหาวิทยาลัยที่เรียนด้านคอมพิวเตอร์
นะคะครับ พวกแข่งเขียนโปรแกรม...” จู่ๆ Inin ก็ตระหนักได้ว่าหัวข้อนี้
อธิบายยากพอสมควร...

“อ้อ” ไม่เข้าใจ

“ก็คือ...ผู้ชนะอันดับต้นๆในการแข่งขันนี้ พอเรียนจบแล้วจะได้รับการ
เสนอให้เข้าทำงานที่ไมโครซอฟท์หรือได้เรียนต่อปริญญาโทตามมหาวิทยาลัย
ต่างๆนะคะครับ ได้ยินว่าหลายปีก่อน แชมป์บางคนได้รับเชิญให้ไปกินข้าวที่บ้าน
ของบิล เกตส์ ด้วย”

“อ้อ” ฟังแล้วเหมือนเรื่องเล่าจากโลกอีกใบหนึ่งเลย ช่างเก่งกาจจน
เธอรู้สึกเหมือนฟังเรื่องแต่ง...

³ ย่อมาจาก Association for Computing Machinery-International Collegiate Programming Contest : ACM-ICPC การแข่งขันเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์นานาชาติระดับอุดมศึกษา เป็นการแข่งขันเก่าแก่และมีชื่อเสียงที่สุดในโลก โดยทีมมหาวิทยาลัยจากทุกทวีปแข่งขันกันในระดับประเทศ และระดับภูมิภาคก่อนผ่านเข้าสู่ระดับโลก

“อา ผมเล่าสลับไปสลับมานิดหน่อยครับ” Inin หยุดพลางนึกทบทวน
 สิ่งที่ตัวเองพูดเมื่อครู “ผมว่าเริ่มเล่าจากสมัยเขาเรียนประถมดีกว่า...”

ด้วยเหตุนี้เธอก็เลยนั่งเท้าคางบนโซฟาฟังประวัติชีวิตตลอดยี่สิบสามปี
 ของ Dt

ไม่รู้เพราะอะไร จู่ๆ เธอก็นึกถึงความรู้สึกตอนเพิ่งรู้จัก Gun

หากเทียบกับคนที่เกิดและโตที่จีน พื้นฐานครอบครัวธรรมดา พื้นฐาน
 การศึกษาธรรมดา หรือบางคนอาจจะเหลวเป๋วไม่เป็นท่าเลยด้วยซ้ำ พวกเขา
 เรียกว่าได้เปรียบกว่าคนอื่นมาตั้งแต่เกิด พวกเขาสามารถเลือกที่จะเล่น
 อีสปอร์ตเป็นงานอดิเรกโดยไม่ต้องทำเป็นอาชีพจริงจังก็ได้

เหมือนประโยคหนึ่งที่ Gun เคยพูดไว้ตอนนั้น “ถ้าจะไม่เตะเกม
 ก็ไม่ต้องเตะเลย หรือถ้าจับแล้วก็ต้องแข่งจนได้รางวัล แค่นี้แหละ ง่ายๆ”

แค่นี้แหละ...ง่ายๆ

สำหรับเธอที่ต้องแอบหนีจากบ้านหลายครั้งเพื่อลงแข่งขัน บางครั้ง
 พ่อแม่ถึงกับขู่ว่าจะตัดขาดเธอจากความเป็นลูก หรือ Solo ที่ถูกปฏิเสธ
 ไม่ได้รับการยอมรับทั้งที่มีความสามารถ ทำได้เพียงวนเวียนเข้าแข่งขันตาม
 ทัวร์นาเมนต์ใหญ่ต่างๆ แต่สุดท้ายก็ยังตกต่ำจนถึงขั้นไม่มีเงินซื้อข้าวกิน
 หรือ All กับเสียวหมีที่มักถูกเพื่อนสนิทถีบออกจากทีมบ่อยๆ จนสุดท้าย
 ไม่มีทางเลือก จำต้องรับงานช่วยปั่นไอดีให้เกมเมอร์ตามเว็บไซต์ต่างๆ เพียง
 เพื่อหาเงินกินข้าว...แต่ Gun กลับพูดประโยคนั้นออกมาได้หน้าตาเฉย และ
 สุดท้ายเขาก็อาศัยกำลังของตัวเองเพียงคนเดียวก่อตั้งทีม Solo จนสำเร็จ...

เป็นคนที่น่าอิจฉามากจริงๆ

เป็นคนที่ทำให้คนอื่นอยากเป็นได้อย่างเขา

...

ระหว่างที่คิดอยู่นั้น เธอเปลี่ยนท่าจากเท้าคางเป็นเอามือหนุนรอง
 แทนหมอน หลับตาฟังเขาเล่า ฟังไปฟังมา จู่ๆ Inin ก็หยุดพูด...เธอยัง
 รู้สึกอ้อนล้ำเพราะความเมามากจากเมื่อคืนเล็กน้อย ครั้นเกินกว่าจะลืมตา เธอ
 เตวว่าเด็กหนุ่มคงไปรับโทรศัพท์ หรือไม่ก็หิวเลยไปหาอะไรกิน จนกระทั่ง

เธอรู้สึกว่ามีใครคนหนึ่งมายืนอยู่ข้างๆ ในที่สุดเลยลืมตาขึ้นอย่างเฉื่อยชา แล้วพูดว่า “โอเค เลิกชื่นชม Dt ได้แล้ว พวกเรา...”

แล้วคำพูดของเธอก็ซังก้างเพียงเท่านั้น

ชายหนุ่มที่ยืนตรงหน้าเธอเป็นหน้าหลบไปอีกทางอย่างกระอักกระอ่วน เล็กน้อย เสมอออกไปนอกหน้าต่าง เขาคือหัวข้อสนทนาที่พูดถึงอยู่เสมอเมื่อไม่ใช่เธอ...คนที่เฝ้ารอบด้านจนทำให้คนฟังรู้สึกเหมือนฟังเรื่องแต่งคนนั้น ไม่ใช่หรือไม่

22

เธอยังใช้แขนหนุนหัวต่างหมอนเหมือนตอนแรก เป็นครั้งแรกที่เธอมองเขาในฐานะผู้ชายเต็มตัวคนหนึ่ง เธอถามว่า “นายรู้ไหมว่า...เมื่อที่พวกเราคุยเรื่องอะไรกัน”

ดวงตาของเขากระจ่างใสเห็นกันบึ้งยังคงทอดมองทิวทัศน์ยามค่ำคืนนอกหน้าต่าง “เรื่องอะไรเธอ”

บนกระຈกคือเงาสะทอนอันแจ่มชัดของเธอเอง

“คุยกันว่าพวกเราจะต้องชนะแน่นอน” เธอพูด

“นั่นเธอ” เขาฟังจากน้ำเสียงก็รู้ว่าเธออารมณ์ดีทีเดียว ทำให้เขาพลอยอารมณ์ดีตามไปด้วย “มันใจขนาดนั้นเชียะ”

ไม่มันใจเต็มร้อย แต่ลองดูก็ไม่เลว เธอคิด

นานเหลือเกินแล้วที่เธอไม่รู้สึกริอยากท้าทายใครสักคนแบบนี้ คล้ายว่ามีความรู้สึกบางอย่างผุดขึ้นมาจากหัวใจและแล่นพล่านตามกระแสเลือดทั่วร่างกาย ตื่นเต้นอยากรู้อยากลอง อยากท้าทาย หรือเป็นความปรารถนาอย่างรุนแรงที่จะเอาชนะใครสักคน

เขาสัมผัสได้ถึงความรู้สึกที่แปลกไปชั่วแวบหนึ่ง ในที่สุดก็หันหลัง

กลับมามองเธอ

เลี้ยววินาทีที่สายตาทั้งสองสบประสาน จู่ๆ Dt ก็รู้สึกเหมือนถูกอ่านใจออกอย่างทะลุปรุโปร่ง แต่ความรู้สึกแบบนั้นหายไปภายในชั่วอึดใจ

Inin แกะห่อมือตึกที่ Dt เอามาให้ แล้วอุทานไม่หยุดปากว่าอันนี้ผมชอบกินมาก อันนี้ก็ชอบมากเหมือนกัน ก่อนหันมามองคนทั้งสองด้วยแววตาออกอ้อนน่าสงสาร “ของโปรดของผมมีแค่อันเดียวเอง...” อ้ายฉิงโบกมือจนใจจะต้อรอง “นายกินไป กินไป ช่วยไม่ได้ อายุน้อยที่สุดนี่นา” เจ้าเด็กน้อยก็ไม่เกรงใจใครเลย รีบฉีกห่อยัดใส่เต็มปาก

คืนนั้น Dt มากินมือนมตึกเสร็จก็กลับไป

ตลอดทั้งสัปดาห์นั้น การแข่งขันมีทั้งหมดสามวัน จากรอบสิบหกคู่สุดท้ายไปจนถึงรอบชิงชนะเลิศ มองเผินๆ เหมือนทุกอย่างผ่านไปเร็วมาก แต่ทุกเกมพวกเขาต้องเจอนักกีฬาระดับแนวหน้าของรายการ อ้ายฉิงเตรียมใจพร้อมรับความเหนื่อยล้าระดับร่างแทบสลายเอาไว้แล้ว ถึงแม้เธอจะเป็นแค่ผู้จัดการทีมก็เถอะ

การแข่งขันวันแรกหลังจบบวันพักผ่อน สนามแข่งย้ายจากสนามกีฬาไปยังโถงจัดแสดงในร่มซึ่งมีพื้นที่ใหญ่กว่า

นักกีฬาทั้งสิบหกคู่ที่เข้าร่วมการแข่งขันรอบนี้ แยกเป็นสี่กลุ่มย่อย แต่ละกลุ่มจะถ่ายทอดสดการแข่งขันเฉพาะนักกีฬาตัวเต็งและแชมป์ระดับภูมิภาคปีที่แล้วเท่านั้น

Dt และ Inin เข้าสู่กระบวนการถ่ายทอดสดทันที

เนื่องจากการเป็นการแข่งขันชิงชนะเลิศ แต่ละกลุ่มจึงต้องแข่งทั้งหมดสามรอบ และตัดสินคะแนนแบบชนะสองในสามเกม กลุ่มแรกที่ถ่ายทอดสดคือคู่ของ Dt

หลังจบการแข่งขันรอบแรก Gun กับ Grunt และอ้ายฉิงซึ่งนั่งแถวเดียวกันต่างสังเกตเห็นปัญหาของสนามแข่งแห่งนี้ การบริหารจัดการหนังกาเลวร้ายมาก กลยุทธ์ลอบโจมตีของ Dt ถูกเปิดเผยจนคู่ต่อสู้ตัวก่อน เพราะ

เสียงร้องเชียร์ของผู้ชม ทำให้เขาเสียโอกาสโจมตีถึงสองครั้ง

“นี่กว่าคู่แข่งสู้วหรือยังไง” Grunt สบถอย่างไม่สบอารมณ์ “แข่งออฟไลน์ที่อเมริกาที่เรเป็นแบบนี้ทุกทีเลย ปล่อยให้นักกีฬาเล่นอย่างสงบไม่ได้หรือไง”

Gun ยกแขนทอดอก ไม่ตอบ อ้ายฉิงแอบลอบมองเงิบๆ ถึงรู้ว่าอีกฝ่ายหลบไปแล้ว นี่เขาเชื่อใจ Dt อย่างไรเงื่อนไขขนาดนี้เลยหรือ

23

การแข่งขัน

รอบสิบหกคู่สุดท้ายผ่านไปอย่างรวดเร็ว

บ่ายวันนั้น Dt และ Inin ต่างผ่านเข้ารอบด้วยตำแหน่งอันดับหนึ่งของกลุ่มย่อย หลังจากพักผ่อนเป็นเวลาสั้นๆ แล้วก็เข้าสู่รอบแปดคู่สุดท้าย

รอบสิบหกคู่สุดท้ายยังพอเห็นเงาของนักกีฬาประเทศอื่นอยู่บ้าง แต่รอบแปดคู่สุดท้ายเห็นได้ชัดว่านักกีฬาเกาหลีใต้ครองสนาม เพราะมีแค่ Dt กับ Inin สองคนที่มาจากสโมสรจีน และนักกีฬาอีกคนจากฝั่งอเมริกา

“ในที่สุดฉันก็ได้สัมผัสกับความรู้สึกของชาวต่างชาติเวลาต้องแข่งป้องกันหรือกระโดดน้ำกับคนจีนแล้ว” อ้ายฉิงบิตเปิดฝาขวดน้ำ ยิ้มแล้วยื่นให้ Inin “รู้สึกกดดันมากไหม”

Inin ยังขมวดคิ้วมุ่น ขณะยกน้ำดื่มอีกๆ อีกโตะหลายอีก “มากเกินไป”

“ไม่เห็นต้องกดดันเลย” อ้ายฉิงยิ้ม ยกขวดน้ำแร่แช่เย็นของตัวเองขึ้นอึ้งหน้าผากเขา “เป็นแค่การแข่งขัน มีแพ้มีชนะ พวกเราไม่ใช่ นักกีฬาตัวแทนทีมชาติสักหน่อย พวกเราแข่งในนามสโมสร เพราะฉะนั้นไม่ต้องกดดันตัวเองขนาดนั้นหรอก”

เห็นได้ชัดว่าคำพูดพวกนี้ของเธอไม่ได้ผลเท่าไรนัก

...

ก่อน Inin จะลงสนาม อ้ายจิงดึงแขนเขาเข้ามา แล้วกอดเขาแน่น เปลี่ยนมาให้กำลังใจเขาด้วยวิธีนี้แทน “Inin เอย โบนัสครึ่งปีหลังของพี่อยู่ ในมือน้องแล้วนะ!”

เด็กหนุ่มอายุสิบห้าปี ความสูงต่างจากเธอไม่มากนัก จู่ๆ ถูกเธอกอดแบบนี้ หัวหูละเลแดงเถือก

เขาริบพยักหน้ารับรู้อย่างว่องไว “ผมจะชนะให้ได้ครับ! ชนะแน่นอนครับ!”

Gun กับ Grunt ซึ่งยืนดูเหตุการณ์อยู่ข้างๆ ออดไม่ได้ที่จะขมวดคิ้ว น่ากลัวเกินไปแล้ว ทำไมผู้จัดการทีม SP ถึงทำตัวอย่างกับแม่นม ต้องปลอมประโลมเยียวยาจิตใจลูกทีมอย่างกับเป็นพี่สาวแสนใจที่เข้าใจน้องๆ

Dt หยิบเสื้อคลุมดำชุดทีมขึ้นมาสวมทับเสื้อคอกลมแขนยาวของตัวเอง ระหว่างสวมเสื้อ บริเวณรอบเวทีก็เริ่มดับไฟจนมืดลงทีละน้อย

จังหวะที่เขาเดินผ่านหน้าอ้ายจิงก็เหลือบมอง Inin หน่อยหนึ่ง ฝ่ายถูกมองรีบติดตัวออกจากอ้อมแขนของอ้ายจิงอย่างรวดเร็ว สีหน้าเหมือนมีข้อความเขียนไว้ว่า “ฉันถูกบังคับจริงๆ นะ ไม่มีเจตนาอยากแย่งผู้หญิงของนายแม้แต่นิดเดียว” จากนั้นก็เดินจ๋อมจ๋อมหน้าแดงเรื่อขึ้นเวที

คอมพิวเตอร์เปิดคู่ แต่ละคู่วางหันหลังชนกัน แก้อื้อหน้าคอมพิวเตอร์ยังว่างเปล่า

นอกจากนักกีฬาอเมริกันหนึ่งคนที่เดินมาจากโซนรับรองฝั่งตรงข้าม คนอื่นที่เหลือมาจากโซนรับรองของจีนและเกาหลีใต้ทั้งหมด

นักกีฬาเกาหลีใต้ดูผ่อนคลายสบายๆ คนจากหลายสโมสรเดินรวมกลุ่มมาด้วยกัน มีท่าทางเหมือนเวลาร่วมฝึกซ้อมตามปกติตอนพวกเขายู่บ้านเกิดนี่สินะ...บรรยายกาศของประเทศอันดับหนึ่งของเกมสตั๊ดคราฟต์ การแข่งขันที่มองไปทางไหนก็เจอแต่คนคุ้นเคย อารมณ์กดดันต่างๆ เรียกว่าลืมนึกไปได้เลย

เธอถอนใจกลางแอบอธิษฐานเงียบๆ หวังว่าเกมซีเคร็ตแซมเบอร์ออฟสตาร์มจะเป็นเหมือนนอร์คราฟต์และ DOTA และกลายเป็นรายการเด่นของ

นักกีฬาจีน

24

ระหว่างที่ Inin ก้มหน้าเสียบคีย์บอร์ดสีขาวของตัวเอง Dt เดินไปตรงหน้าคอมพิวเตอร์ของเขา วางเมาส์กับคีย์บอร์ดลงบนโต๊ะ แล้วรูดซิปเสื้อวอร์มตัวนอกที่สวมอยู่

พอซิปเลื่อนขึ้น ตราสัญลักษณ์ทีม K&K ที่ประทับอยู่บริเวณแขนขาถึงหน้าอกก็ปรากฏชัดต่อสายตา

ชุดทีมสีดำ ตราสัญลักษณ์สีเงินเข้ม อ้ายจึงมองภาพนั้นแล้วตกอยู่ในภวังค์ชั่วครู่

ช่วงที่ทีม K&K แข่งในเกาหลีใต้ สีและดีไซน์ชุดทีมของพวกเขายังไม่ใช่แบบนี้ หลังจากกลับจากเกาหลีใต้ จู่ๆ ก็เปลี่ยนสีชุดทีมทั้งหมด การจับคู่สีแบบนี้ ออกแบบตัวอักษรแบบนี้ เหมือนดีไซน์ของทีม Solo สมัยนั้นไม่มีผิดสีดำคือ Gun สีเงินเข้มคือ Solo ตอนนั้นเธอเองเป็นคนแนะนำให้ใช้สีนี้

...

เธอปรายตามองชายที่นั่งข้างเธอ นี่คือนายยังปล่อยวางไม่ได้ใช่ไหม อดีตเทพแห่งปืน

บนหน้าจอถ่ายทอดสด ปรากฏภาพสนามต่อสู้ของนักกีฬาสามคู่ ทั้งสามคู่นั้นคือแชมป์จากสามภูมิภาคเมื่อปีที่แล้ว เกาหลีใต้ อเมริกาเหนือ และยุโรป

“รอบแปดคนสุดท้ายของการแข่งขันชิงแชมป์ภูมิภาคอเมริกาเหนือ นักกีฬาที่ผ่านเข้ารอบเป็นคนเกาหลีใต้ทั้งหมด” จู่ๆ Gun ก็พูดขึ้นมาดูเหมือนว่าเขาไม่ได้พูดกับ Grunt เพราะเรื่องพวกนี้ Grunt ย่อมรู้ข้อมูลละเอียดยิ่งกว่าเขาเสียอีก “แชมป์คือ Inin”

“อืม” อ้ายจึงตอบเสียงเบา “คนเกาหลี่ได้เก่งมาก”

“ถ้ามองจากจุดนี้ ฉันนับถือ Solo มากจริงๆ” เสียงของเขาเข้มและทุ้มเล็กน้อย ไม่รู้เพราะการเอ่ยชื่อติดกับตันทีมทำให้ความรู้สึกซับซ้อนหลายอย่างผุดขึ้นในใจหรือเพราะสาเหตุอื่น เขาเงยไปครู่หนึ่งก่อนพูดต่อว่า “เขาชอบความท้าทายและตั้งเป้าหมายที่ไม่มีทางสำเร็จได้”

เช่น ช่วงที่ยุโรปเหนือแข็งแกร่งอันดับหนึ่ง พวกเขาก็ลงแข่งเกม CS ซึ่งเป็นรายการที่นักกีฬายุโรปเหนือเชี่ยวชาญ ช่วงที่เกาหลี่ได้แข็งแกร่งก็ลงแข่งเกมสตาร์คราฟต์ ซึ่งเป็นรายการที่นักกีฬาเกาหลี่ได้ชำนาญเช่นเดียวกันแบบนี้ล่ะ

“ใช่แล้วละ” เธอนึกถึง Solo ก่อนวางมือจากการแข่งขัน ตอบเสียงเบาว่า “เขาชอบบุกเบิกเส้นทางใหม่ล่ะ”

งานยากๆ กินแรงที่ไม่มีใครอยากทำ Solo ชอบทำมากที่สุด หากเปรียบเทียบกับเหมือนเงินไม่เลือกแข่งปิงปอง แต่จะแข่งเบสบอล สภาแวดล้อมการเติบโตแตกต่างกันคนละชั่ว

ดังนั้นถึงแม้ในวันที่เขาว่างมือ คะแนนรวมของเขาเองจะโตไปไม่ถึงจุดสูงสุด แต่สิ่งที่เขาทำคือการวางรากฐาน ทำให้เกมนั้นไม่จมหายและถูกลืมเลือนในวงการอีสปอร์ตของจีน

หากมองจากมุมนี้ เธอเองก็รู้สึกชื่นชม Grunt มาตลอด เพราะเขาเลือกเข้าสู่วงการอีสปอร์ตด้วยเกมที่ทำหายความสามารถมากที่สุด

...

ทันใดนั้นหน้าจอพลันปรากฏการต่อสู้ดุเดือดเป็นวงกว้าง สายตาของเธอถูกดึงดูดไปยังเกมบนจอทันที เกมของ Dt นั้นเอง เวลานั้นการต่อสู้กระจายไปทั่วทั้งแผนที่แล้ว แม้กระทั่งนักพากย์ซึ่งบรรยายเกมแบบเรียลไทม์ก็ยังบรรยายสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมดในเกมได้ไม่ครบถ้วน

สงครามปะทุขึ้นโดยทุกคนไม่ทันตั้งตัว สายตาของ Gun ถูกดึงดูดไปที่เกมเช่นเดียวกัน จู่ๆเขาก็พูดว่า “เธอลองอธิบายเกมนี้นะ”

ฉันนะเหรอ ประจวบเหมาะที่จังหวะนั้นอ้ายจึงวิเคราะห์สถานการณ์

การต่อสู้อยู่ เธอตัวดมอ Inin แวบหนึ่ง และพบว่าเขาเล่นได้เยี่ยมมาก ดังนั้นไม่ต้องกังวลเรื่องของเขา เธอตัดสินใจให้เบาลง และเริ่มวิเคราะห์สถานการณ์บนสนามรบให้เขาฟังอย่างรวดเร็วราวลมกรด “นักกีฬาที่เจอ Dt รอบนี้ได้คะแนนรวมเป็นอันดับสี่ในเว็บ Battle.net เซิร์ฟเวอร์เกาหลีใต้ และชำนาญการเล่นผ่าเซิร์ก แต่เนื่องจากเขาไม่ได้ลงแข่งในงานแข่งขันใหญ่ๆ หลายรายการก่อนหน้านี้ กลยุทธ์ที่เขาชอบใช้ในช่วงหลังจึงยังเป็นปริศนา รอบคัดเลือกก่อนหน้านี้ คู่แข่งของเขาอ่อนหัดเกินไป จนประเมินความสามารถที่แท้จริงของเขาไม่ได้ การแข่งขันรอบสิบหกคู่สุดท้ายช่วงเช้าก็ไม่มี การถ่ายทอดสดเกมของเขา ดังนั้น...”

“เข้าใจแล้ว” Gun พุดต่อ “ต่อให้ก่อนหน้านี้ Dt ทำการบ้านเตรียมไว้ ก็ไร้ประโยชน์”

“ความหมายประมาณนั้นแหละ” อ้ายฉิงพยักหน้า “ดังนั้นฉันเองก็ไม่ค่อยรู้กลยุทธ์ที่เขาชอบใช้เหมือนกัน ทำได้แค่วิเคราะห์หยาๆ ให้นายเข้าใจสถานการณ์บนสนามรบตอนนี้ เมื่อครูเขาเริ่มต้นเกมด้วยการขยายฐานอย่างรวดเร็ว หลังจากดูผังการวางฐานของเขาแล้ว เห็นได้ชัดว่าพอเจอ Dt เขาตัดสินใจทันทีว่าควรเป็นฝ่ายตั้งรับ”

มุมปากของ Gun เผลอยกขึ้นอย่างควบคุมไม่ได้ “พากย์ได้มีสีสันมาก”

...

ดูเหมือนนี่จะเป็นครั้งแรกหลังจากพวกเขากลับมาเจอกันอีกครั้งที่ Gun เพยรอยยิ้มสบายๆ ให้เธอได้เห็น

อ้ายฉิงอิงไปชั่วคราว บนหน้าจอการต่อสู้ปะทุขึ้นอีกครั้ง

“ตอนนี้ Dt บุกทำลายฐานที่สามของศัตรู บีบให้อีกฝ่ายต้องแตกทัพ เป็นกลุ่มย่อย ส่วนตัวเขาเองเข้าล้อมฐานทัพศัตรูไว้ทุกด้าน...” เธอพุดรัวเร็ว ขึ้นเรื่อยๆ โดยไม่รู้ตัวเลยว่าช่วงหลัง Gun ไม่ได้ตั้งใจฟังสิ่งที่เธอพุดอีกแล้ว

เขามองเธอราวกับจมดิ่งกลับไปในช่วงความทรงจำในอดีต

“ตอนนี้ผ่าเซิร์กเหลือแค่ฐานเดียวแล้ว” ดวงตาของอ้ายฉิงเป็นประกาย วิวาว ดวงหน้าประดับยิ้มระรื่น ราวกับเด็กน้อยที่แอบกินขนมโดยไม่ถูก

ผู้ใหญ่ว่าได้ “เขาเหลือเวลาด้านทัพอีกไม่มากแล้ว! มากสุดไม่เกินหกนาที่ Dt ต้องชนะเกมนี้แน่นอน! ไม่สิ! สามนาที่ต่างหาก!”

เธอเชื่อใจ Dt

ทันใดนั้นเสียงโห่ร้องยินดีก็ระเบิดก้องทั่วสนาม เร็วยิ่งกว่าที่เธอคาดไว้เสียอีก ภายในเวลาเพียงหนึ่งนาที่ Dt บุกโจมตีฐานที่มั่นสุดท้ายของศัตรูอย่างดุเดือดและเฉียบขาด Game Over!

...

การแข่งขันเกมที่หนึ่งของรอบแปดคู่สุดท้ายสิ้นสุดลงแล้ว จบลงด้วยชัยชนะขาดลอย

นี่เป็นครั้งแรกที่เธอได้ชมการแข่งขันสตาร์คราฟต์ของ Dt ในรูปแบบถ่ายทอดสด พื้นฐานการเล่นของเขาแน่นมาก ตั้งแต่ช่วงเปิดเกม จนถึงการทะลวงปราการและปิดล้อมเพื่อบุกโจมตีในช่วงท้ายเกม ไม่มีช่องโหว่เลยแม้แต่นิดเดียว

ใช่แล้ว ไม่มีช่องโหว่ ไม่ว่าจะเป็นพื้นฐานการเล่น การควบคุมกลยุทธ์การเล่น ไปจนถึงความเข้าใจแผนที่ ถ้าอย่างนั้น...

เธอหันไปมอง Inin น้อยที่ควบคุมคอมพิวเตอร์ตรงหน้าอย่างตื่นเต้น ขบริมฝีปากเล็กน้อย สถานการณ์แน่ชัดแล้วว่าเธอต้องคว้าชัยในเกมนี้

ถ้าอย่างนั้นฉันจะเอาชนะนายได้อย่างไร Dt

25

การแข่งขัน รอบแปดคู่สุดท้ายจบลงเวลาสี่โมงเย็นของวันนั้น

สโมสรร K&K เตรียมรถรับส่งไว้ล่วงหน้าแล้ว เนื่องจากวันนี้ดูท่าทาง Gun อารมณ์ค่อนข้างดี เธอกับ Inin จึงกล้าขอติดรถไปด้วย และเตรียมตัวเดินทางกลับโรงแรมพร้อมพวกเขา เพียงแต่ไม่นึกว่ารถจะไม่ขับไปตามเส้นทาง

ที่คิดไว้ กลับหยุดแวะที่ร้านขายเครื่องประดับระหว่างทาง

ยายจึงยืนอยู่หน้าตู้โชว์ กวาดตาดูพลอยทับทมฆ่าเวลาไปเรื่อย ๆ เธอ มองทะลุตู้กระจก เห็น Grunt ยืนใจลอยจ้องตู้โชว์ตู้หนึ่ง เธอประหลาดใจ เล็กน้อย ไม่นึกว่าคนนิสัยอย่าง Grunt จะสนใจพวกเพชรพลอยกับเขาด้วย สีสหน้าของเขาเวลานี้คล้ายว่ามีความรู้สึกส่วนตัวลอมรวมอยู่อย่างเข้มข้น

ดวงตาทั้งสองหลังเลนส์แว่นของเขาจ้องของในตู้ไม่ละสายตา ถึงแม้ ไม่รู้ว่าเขามองอะไร...แต่สีหน้าของเขาเหมือนผู้ชายที่เลือกแหวนสำหรับขอ แต่งงานอย่างตั้งอกตั้งใจ

ไม่รู้ว่า...เธอคิดไปเองหรือเปล่า

...

หลังจาก Gun ได้ของที่ต้องการแล้ว ในที่สุด Grunt ก็ตัดสินใจซื้อ ของชิ้นที่เขาเล็งไว้จริงๆ ระหว่างเซ็นจ่ายเงิน เธอยืนอยู่ข้างเขา พอเห็น ตัวเลขบนใบเสร็จถึงกับผงะเล็กน้อย มูลค่ามหาศาล จำนวนสุทธิเท่ากับ เงินรางวัลที่เขาได้รับในช่วงสองปีที่ผ่านมา ผู้เล่นอาชีพที่ยืนอยู่จุดสูงสุดได้ ไม่กี่ปีก็ต้องอำลาวงการ แต่กลับนำเงินที่หามาได้ใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่ายง่าย ๆ แบบนี้ ขนาด Solo ที่หาเงินได้เยอะอันดับหนึ่งใน SP ก็คงไม่กล้าใช้เงินแบบนี้

...

พอกลับถึงโรงแรม Dt ลงจากรถแล้วยื่นกล่องใบหนึ่งให้เธอ “Grunt บอกให้ฉันเอาให้เธอ”

“ฉันเหรอ” เธอรู้สึกประหลาดใจจึงยังไม่รับไว้

“ให้พี่สาวของเธอเถอะ เป็นของที่ระลึกหลังเลิกกัน”

“พี่สาวฉันเหรอ” ยายจึงยิ่งงุนงงกว่าเดิม “นายคิดว่าฉันควรจะรับไว้ ไหม”

ด้านหลังของคนทั้งสองคือประตูหมุนของโรงแรม มีคนเดินเข้าออก ไม่ขาดสาย เสียงสนทนาภาษาต่างๆ แซ่ซ้องทั่วล็อบบี้ ดูเหมือนเขาลังเลอะไรอยู่ ชายหนุ่มเสียบไปครู่หนึ่งแล้วพูดว่า “หาร้านกาแฟนั่งเถอะ ฉันจะเล่าอะไรให้ฟัง”

...

นี่...เป็นครั้งแรกที่เขาเป็นฝ่ายเอ่ยปากขออะไรแบบนี้

วันพรุ่งนี้ไม่มีแข่ง ช่วงเวลานี้ยังไม่มีตารางงานอะไร เธอไม่มีเหตุผลให้ปฏิเสธ สุดท้ายจึงมุ่งหน้าไปที่ร้านกาแฟที่อยู่ชั้นหนึ่งของโรงแรม

ยังไม่ถึงเวลาการแสดงช่วงค่ำ จึงมีเพียงเปียโนบรรเลง ไม่มีวงดนตรีและนักร้อง

ช่วงอาหารเย็น คนค่อนข้างน้อย

ตอนที่พนักงานส่งรายการเครื่องดื่มให้ เขากวาดตาสำรวจ แล้วถามเป็นภาษาอังกฤษว่าลาเต้เติมผงเฮเซลนัทด้วยได้ไหม พนักงานหยุดคิดครู่หนึ่ง ก่อนยิ้มแล้วตอบว่า เขาน่าจะทำให้ได้ตามที่ลูกค้าต้องการ หลังจากนั้นก็ถามอย่างอารมณ์ดีว่า เขาชอบดื่มทอฟฟีนัทลาเต้ของสตาร์บัคส์ใช้หรือเปล่า

เขาตอบอีกฝ่ายอย่างเป็นการเป็นงานว่า “ผู้หญิงที่หนึ่งตรงข้ามผมชอบดื่มครับ”

เธอนั่งฟังตลอดโดยไม่พูดอะไร จนถึงประโยคสุดท้าย จู่ๆ ปลายนิ้วก็ขยับนิดๆ ต้องรีบเบือนหน้ามองออกไปนอกหน้าต่าง

26

กล่อง วางอยู่บนโต๊ะ

ระหว่างรอกาแฟยกมาเสิร์ฟ เขานั่งมองเธอโดยไม่ละสายตา ดูเหมือนตั้งแต่คืนนั้นที่เขาอุ้มเธอขึ้นเตียงและช่วยเธอจัดห้อง ความรู้สึกบางอย่างในตัวเขาเริ่มสูญเสียการควบคุม

ถึงขั้นที่...เขามักจะหวนนึกถึงภาพเหตุการณ์นั้นตลอดเวลา

เขายากให้ตัวเองลืมความรู้สึกที่เกิดขึ้นคืนนั้น ลืมว่าเธออิงข้างอกเขา แล้วกระซิบถามว่า “ถ้านายไม่รู้จักอีสปอร์ตและไม่เข้าวงการนี้ นายคิดว่าอยากทำอะไรนะ Dt”

มีเพียงชุดเอี๊ยมกระโปรงยาวเย็บจากผ้าฝ้ายเบาบางลายหัวใจสีชมพู ดวงจิตห่อหุ้มร่างกายที่ไม่มีสิ่งอื่นปกปิดของเธอ...

“ไม่มีคำว่าถ้า” ตอนนั้นเขาวางเธอลงใต้ผ้าห่ม จับมือและเท้าของเธอ ห่ออย่างแน่นหนาใต้ผืนผ้า ก่อนปล่อยตัวลงพุบกดเธอแน่น โดยมีผ้านวม ขาวหนานุ่มผืนโตคั่นกลาง “ถ้าเธออยู่ในวงการนี้ ฉันก็จะอยู่ด้วย”

กอดไว้แล้ว...ผู้หญิงที่เคยอยู่ห่างจากเขาไกลแสนไกล ไกลเกินกว่าจะเอื้อมถึง

ถึงจะเป็นการฉวยโอกาสอยู่บ้าง แต่ก็คืออ้อมกอดที่เขาปรารถนามาตลอดสิบเอ็ดปี

...

ตอนเขาอายุสิบสอง เธอยืนอยู่บนเวทีรับรางวัลท่ามกลางสายตาของคนนับหมื่น ตอนนั้นเขายังไม่เข้าใจอะไรเลย

ตอนเขาอายุสิบห้า เขาพาทีมสมัครเล่นผ่านการแข่งขันถึงสามสิบเจ็ดสนาม จนในที่สุดได้ไปยืนตรงหน้าเธอ ได้จับมือเธอก่อนเริ่มการแข่งขัน หลังจบการแข่งขัน เป็นครั้งแรกที่เธอมองหน้าเขาตรงๆ

แปดปีต่อมา ที่ห้องพักของโรงแรมแห่งหนึ่งในเมืองชิคาโก ในที่สุดเขาถึงกล้าฉวยโอกาสตอนเธอเมา กอดเธอไว้ในอ้อมแขนโดยมีผ้าห่มผืนหนา คั่นกลาง ร่างที่นุ่มนวลและเล็กกระจิดริดขนาดนั้น ทำให้ถึงแบกรับความเข้าใจผิด และการทรยศหักหลังตลอดหลายปีที่ผ่านมาเอาไว้ได้

หากเขาเกิดเร็วกว่านี้อีกสักหน่อย...ก็จะสามารถสร้างทีมที่แข็งแกร่งให้เธอ และให้คำสัญญาว่าจะไม่มีวันแยกจาก

...

กาแฟถูกยกมาเสิร์ฟได้จิ้งหะพอดิบ มาพร้อมกับน้ำเย็นที่เขาสั่งให้ตัวเอง เขาถือแก้วกาแฟไว้ในมือแล้วจิบหนอยหนึ่ง น้ำแข็งสองก้อนกลิ้งเข้าปาก สัมผัสเย็นจี๋บทำให้เขาได้สติทันที และกลับสู่ความสุขเหมือนปกติ

ย้ายฉิ่งเองก็หันกลับมาอึ้งมึงฟันให้เขาแล้วพูดว่า “ว่ามาสิ วางใจเถอะไม่ว่านายพูดอะไร ฉันจะไม่พาลโกรธนายไปด้วยเด็ดขาด” เธอเดาว่าเรื่องนี้

ต้องเกี่ยวข้องกับ Grunt แน่ๆ

“สมัยเด็ก Grunt มีรักแรกเป็นเด็กผู้หญิงที่โตมาด้วยกัน” เขาไม่ชินกับการปูเรื่องก่อนเข้าประเด็น จึงเปิดบทสนทนาด้วยใจความสำคัญโดยไม่อ้อมค้อม “พวกเขาคบกันตั้งแต่อายุสิบสามสิบสี่ จนอายุได้สิบหกก็เลิกกัน เพราะผู้หญิงคนนั้นมีแฟนใหม่”

ข้อมูลส่วนแรกเธอรู้ที่อยู่แล้ว แต่ประโยคสุดท้ายทำให้เธอประหลาดใจ
มากที่สุด

“หลังจากนั้น...” เห็นได้ชัดว่า Dt ไม่ชินกับการเล่าเรื่องซบซิบของคนอื่น แต่คนที่เขินอายเป็นประเด็นคือเพื่อนสนิทของเขา ดังนั้นต้องเล่าต่อไปให้จบ “ผู้หญิงคนนั้นเล็กกับแฟนใหม่เลยอยากกลับมาคืนดี แต่ตอนนั้น Grunt ดูปกับพี่สาวของเธอแล้ว”

“ตอนที่อยู่กว้างโจวนะเหรอ”

“ไม่รู้” Dt อีกอึกเล็กน้อย เรื่องนี้เขาจะรู้ได้อย่างไร

อ้ายจึงมองออกว่าเขารู้สึกรู้สิดี๊ดอัดอั้นไม่ได้ที่จะเอามือเท้าคางแล้วหัวเราะ เขาน่าสนใจดีจริง พดเรื่องของคนอื่นแท้ๆ กลับเป็นเสียเอง...

“หลังจากนั้น” เขายังอี๊ดดกว่าเดิม รู้สึว่าการพูดถึงผู้หญิงที่เขาไม่รู้จักกลับหลังแบบนี้ไม่ใช่เรื่องดีเลย “หลังจากนั้น...”

“หลังจากนั้น...” เธอเหยย้เขา แก้งลักเสียงยาวเลียนแบบประโยคที่เขาพูด “การเล่าเรื่องคงยากสำหรับนายจริง ๆ ฉันนั่งฟังตั้งแต่ตอนแรกถึงตอนนี้ จิบกาแฟไปหลายอีกแล้ว จนจะเต็มแก้วที่สองแล้ว นายฟังพูดมาสองประโยค”

Dt ดื่มน้ำเย็นอีกอีก อดไม่ได้ที่จะถอนใจ “ฉันเล่าไม่ได้จริง ๆ”

เข้าใจความรู้สึกของคนที่ฟังเรื่องมาถึงโคลแม็กซ์ จูๆ ถูกตัดจบหน้าตา
เฉยบ้างไหม นั่นแหละคือความรู้สึกของเธอตอนนี้ แต่ดูเหมือนว่าชายหนุ่ม
ตรงหน้าไม่คิดจะเล่าต่อแล้ว

“ฉันยังไม่รู้จะหัวเราะหรือร้องไห้” “ช่างเถอะ ฉันเข้าใจแล้ว ที่จริงนายแค่หาข้ออ้างอยากมาดื่มกาแฟกับฉันใช้ไหมล่ะ”

“...ไม่ใช่” เขายึดตัวนั่งหลังตรงทันที “ไม่ใช่จริงๆนะ”

อ้ายจึงกลั้นไม่อยู่ หลุดหัวเราะอีกครั้ง ถึงแม้ไม่ได้ฟังสิ่งที่อยากฟังจริงๆ แต่เธอก็เข้าใจแล้วว่า เขาพยายามสื่อให้เธอเข้าใจว่าเรื่องนี้มีเบื้องลึกเบื้องหลังมากกว่าที่เห็น อาจเพราะหลังจากทะเลาะกันคืนนั้น เขาถึงรู้เรื่องและอยากช่วยอธิบายแทน Grunt ละมั้ง เธอคิดแบบนี้ พลังหยิบกล่องเครื่องประดับใบนั้นขึ้นมาแล้วพูดว่า “เดี๋ยวฉันโทร.หา Grunt เอง นายจะได้ไม่ลำบากใจ”

27

อ้ายจึง หยิบโทรศัพท์ขึ้นมา กดหมายเลขโทรศัพท์ของ Grunt ไม่นึกว่าคนที่รับสายจะเป็นผู้หญิง ทันทีที่ได้ยินเสียงเธอ อีกฝ่ายก็รีนแตกทันที “แกเป็นใคร โทร.หาเขาทำไม พุดมาซิ ฉันได้ยินเสียงแกนะ พุดมาเลย แกเป็นใคร อ้ายจิ้ง อ้ายจิ้งใช่ไหม”

เธอกดตัดสายทันทีแล้วหันไปมอง Dt อย่างอึ้งงัน อีกฝ่ายไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น จึงมองตอบเธออย่างงุนงง

อ้ายจึงไม่พูดอะไรแม้แต่คำเดียว จ้องมือถือแล้วนั่งอยู่พักหนึ่ง ก่อนก้มหน้ากดโทร.ไปยังประเทศจีน หลังจากปลายสายกดรับ ก็ได้ยินเสียงห่อเหี่ยวของพี่สาวเธอพูดว่า “ฮัลโล”

“นอนอยู่หรอ” อ้ายจึงถาม

ทันใดนั้นปลายสายก็เงียบกริบราวกับปาซ่า

ได้ยินเพียงเสียงลมหายใจเข้าออก หนักหน่วงขึ้นทุกขณะจนสุดท้ายกลายเป็นเสียงสะอื้น “อ้ายจิ้ง...”

เธอได้ยินเสียงพี่สาวแล้วจมูกเสาบร้อนไปหมด ขอบตาเริ่มแดงเรื่อแต่ยังบังคับเสียงตัวเองไม่ให้สั่นได้ “อืม Grunt ชื่อของขวัญชิ้นหนึ่งให้เธอ

แล้วฝากฉันให้เอาไปให้นะ เธอจะรับไว้ไหม ถ้าไม่รับเดี๋ยวฉันเอาไปคืนเขา”

“อ้ายฉิง...” คราวนี้พี่สาวของเธอร้องให้ออกมาจริงๆ พี่สาวเรียกชื่อเธอ เรียกชื่อเธอเพียงแค่นั้น ที่เหลือคือเสียงร้องไห้

เธอฟังแล้วรู้สึกเจ็บแปลบในอก หลังจากฟังอยู่ห้าหรือหกนาที่ เสียงร้องไห้จากปลายสายก็ค่อยๆ เงียบลง ในที่สุดอีกฝ่ายถึงค่อยกลั่นคำพูดออกมาได้ “อ้ายฉิง...ฉันลืมเขาไม่ได้...”

...

อ้ายฉิงกำมือถือไว้แน่นก่อนคลายออกช้าๆ ช่มใจตัวเองให้สงบ

“ลืมไม่ได้ก็ต้องฝัน” ความรู้สึกแบบนี้เธอเข้าใจดีเหลือเกิน “ยังไป... สุดท้ายก็ลืมได้เอง”

“อ้ายฉิง...” พี่สาวสะอื้นแล้วพูดต่อว่า “หล่อนคิดไม่ตกก็เลยกินยาเกินขนาด ฉันกับ Grunt พาหล่อนไปส่งโรงพยาบาลหลายรอบมาก จนสุดท้ายพวกเราแบกรับต่อไปไม่ได้...ฉันเสียใจมาก แต่ฉันแยกจากเขาไม่ได้จริงๆ...อ้ายฉิง ฉันแยกจากเขาไม่ได้...”

ปลายสายอยู่ห่างออกไปไกลแสนไกลในประเทศบ้านเกิดของเธอ ความอดทนของอ้ายฉิงพังครืนและร้องให้ออกมาอีกครั้งราวกับเธอใช้พลังทั้งหมดที่เหลือเพื่อร้องไห้ชำระล้างความเจ็บปวดเสียใจให้หมดไป

อ้ายฉิงถือโทรศัพท์ไว้ในมือ จู่ๆ ก็หลุดลุกขึ้นยืน เดินฉับๆ ออกไปนอกบ้านกาแฟ

น้ำตามากมายพร่างพรูออกมา อ้ายฉิงทำเสียงให้หนึ่งแล้วพูดปลอบพี่สาว ส่วนตัวเธอเองต้องใช้มือประคบปิดดวงตา เพื่อกลั่นน้ำตาให้ไหลย้อนกลับไป

...

Dt ซึ่งนั่งอยู่ด้านหลังสัมผัสได้แต่แรกว่าอารมณ์ของอ้ายฉิงไม่ปกติ แต่ไม่นึกว่าจู่ๆ ทำแบบนี้จะพังครืนโดยไม่ทันตั้งตัวแบบนี้ เขารีบหยิบเบงกัใหญ่วางบนโต๊ะและวิ่งตามเธอออกไป กว่าจะเห็นอ้ายฉิงอีกครั้ง เธอก็กว้างสายเรียบร้อยแล้ว

เธอยืนอยู่ตรงล็อบบี้โรงแรม ช้างผนังที่อยู่ห่างออกไปพอสมควร

หันหน้าเข้าหาผนัง หันหลังให้ฝูงชน ใช้มือเช็ดน้ำตาไม่หยุด จนกระทั่งเธอรู้สึกว่ด้านหลังมีใครคนหนึ่งเดินเข้ามาใกล้ ใกล้มาก

ไม่ทันหันไปก็รู้สึกถึงความอบอุ่นมหาศาลที่โอบล้อมร่างของเธอไว้ ทุกส่วนตั้งแต่หัวจรดเท้าถูกโอบล้อมในอ้อมกอดที่ไม่คุ้นเคย...เธอตัวเกร็ง แข็งทื่อ ใบหูสัมผัสได้ถึงลมหายใจอุ่นร้อนที่ขยับเข้ามาใกล้ เสียงของชายหนุ่มค่อนข้างทุ้มลึก “คิดเสียว่าฉันเป็นเพื่อนสมัยก่อนของเธอ หวาที Gun หรือว่า Solo ก็ได้”

ขอเชาอ้อมกอดให้เธอ เธอจะเห็นเขาเป็นใครก็ได้ ไม่สำคัญเลย ลึกนิต

28

กินนั้น ตอนเธอเตรียมฝึกซ้อมกับ Inin เด็กหนุ่มกินอมยิ้มแล้วถามเธออย่างประหลาดใจว่า “ผู้จัดการทีม ตาเป็นอะไรไปครับ”

เธอไม่ตอบคำถามเขา แต่หันไปตบหัวเด็กหนุ่มเบาๆ แล้วพูดว่า “มาพวกเรามาหารือเรื่องกลยุทธ์สำหรับรอบชิงชนะเลิศกันดีกว่า”

“รอบชิงชนะเลิศเธอ” Inin ชะงัก “ต้องผ่านรอบสี่คู่สุดท้ายไปก่อนไม่ใช่หรือครับ”

ยังเหลือนักกีฬาอีกตั้งแปดคน ทำไมข้ามไปรอบชิงชนะเลิศแล้วละ

อ้ายฉิงยักไหล่ “คนเก่งเยอะไปหมด ฉันรับมือไม่ไหวหรอก นายต้องทำการบ้านเอาเอง ฉันมีหน้าที่แค่วางกลยุทธ์สำหรับรับมือไอดอลของนายอย่างเดียว”

“แต่...ทุกคนแข็งแกร่งมากนะครับ ผมอาจจะเอาชนะพวกเขาไม่ได้ก็ได้” Inin คอตก ใช้นิ้วไล่จิ้มคีย์บอร์ดที่ละปุ่ม “มีตั้งหลายคนที่เป็นเพื่อนร่วมทีมเก่าสมัยผมอยู่เกาหลีใต้ ไหนจะคู่แข่งอีก พวกเขาเก่งมาก ถึงจะเห็น

ว่ารายชื่อคนที่ติดอันดับโลกเปลี่ยนไปเปลี่ยนมาอยู่ตลอด แต่จริงๆ ก็วนเวียนอยู่ไม่กี่คนนั่นแหละครับ ความสามารถของพวกเขาที่จริงไม่ต่างกันมาก อยู่ที่ว่าสภาวะตอนลงสนามแข่งในแต่ละรอบพร้อมมากแค่ไหน...”

เขาพูดไปเรื่อย ๆ จนสังเกตเห็นว่าอ้ายฉิงไม่ตอบ ก็เลยยกหน้าขึ้นและเจอกับดวงตาดำลึกของเธอพอดี

อ้ายฉิงยิ้มตาหยี ดวงตาบวมแดงโคงเป็นจันทร์เสี้ยว ขณะโน้มตัวลงมาลูบหัวเขาเบา ๆ “ขออัย่อีกครั้งนะ ฉันรับผิดชอบแค่เอาชนะ K&K อย่างเดียว ที่เหลือนายต้องรับมือเอง เข้าใจไหม”

Inin น้ำตานองหน้า ก้มหน้าจิ้มคีย์บอร์ดต่อไปเงียบ ๆ

“ฉันคิดเอาไว้หมดแล้ว” เธอพูด “การแข่งขันทุกรอบหลังจากนี้เป็นแบบชนะสองในสามเกม นายต้องเอาชนะเกมแรกให้ได้”

“...ผมไม่กล้ารับประกันหรอกครับ ปีที่แล้วผมก็แพ้ให้เขา”

พออ้ายฉิงฟังมาถึงตรงนี้ ก็เข้าใจอ่องแท้แล้วว่าสิ่งที่เป่านำพูดกับเธอหมายความว่าอย่างไร เด็กคนนี้สูญเสียความมั่นใจในฝีมือการแข่งขันอีสปอร์ตของตัวเองไปแล้ว เขาสูญเสียความใจสู้และใจที่จะทำเต็มความสามารถโดยไม่นึกเสียใจภายหลัง สูญเสียความบ้าบิ่นที่จะพุ่งชนโดยไม่สนว่าแพ้หรือชนะ...

“สามเกม เกมแรกนายต้องเลือกแผนที่ที่สร้างความได้เปรียบให้ตัวเองก่อน ถ้าได้แผนที่ที่ได้เปรียบ นายจะเอาชนะเขาไม่ได้เชียวนะเธอ”

“หา!”

...

นี่คือกฎสุดพิสดารของการแข่งขันออฟไลน์รอบนี้ ซึ่งไม่เคยปรากฏในการแข่งขันไหนมาก่อน

นักกีฬาจำนวนมากไม่มีใครกล้าเป็นหนูทดลอง

ในการแข่งขันทั้งสามเกมจะเปิดโอกาสให้นักกีฬาเลือกแผนที่ แต่หากมีนักกีฬาเลือกแผนที่ที่สร้างความได้เปรียบให้เฝ้าพันธุ์ตัวเอง จะต้องสูญเสียสิทธิ์ในการเลือกแผนที่ในอีกสองเกมที่เหลือ

ถึงแม้เขาเป็นแชมป์ภูมิภาคอเมริกาเหนือจะสามารถใช้แผนที่สร้าง

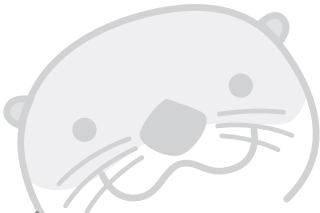
ความได้เปรียบและเอาชนะเกมแรกได้ แต่นั่นหมายความว่าอีกสองเกมที่เหลือ Inin จะเสียสิทธิ์ในการเลือกแผนที่ และระบบจะสุ่มแผนที่ซึ่งสร้างความได้เปรียบให้ Dt แทน เขาซึ่งพื้นเดิมทักษะการเล่นด้อยกว่าอยู่แล้ว หากเป็นแผนที่ที่ฝั่ง Dt ได้เปรียบ มันเขาก็ต้องแพ้อยู่แล้วนะสิ!!

“ผู้จัดการทีม...พูดจริงหรือครับ” Inin น้ำตานองหน้าอีกครั้ง

“จริงสิ” อ้ายฉิงหยิบบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปจากในลิ้นชัก “รอนันต์บะหมี่แป็บ เดี่ยวพวกเราคุยเรื่องเกมที่สามกัน”

“เอ๋ แล้วเกมที่สองล่ะครับ”

เธอฉีกห่อพลาสติกบาง ๆ แล้วเอาบะหมี่วางแหมะลงบนโต๊ะ ก่อนย่อตัวลงมอง Inin ด้วยแวตตามีลึกลับคมในแล้วบอกเขาว่า “เกมที่สอง... เขาชนะแน่อยู่แล้ว เกมที่หนึ่งเป็นหน้าที่ของนาย ส่วนเกมสุดท้ายนะฉันจัดการเอง”

29

อ้ายฉิง เตรียมการทุกอย่างไว้เสร็จสรรพ ไม่นึกว่าพอถึงเวลาจับฉลาก ลีคู่สุดท้าย กลับกลายเป็นว่า SP กับ K&K ต้องเจอกันตั้งแต่รอบนี้

ตอนได้รับผลจับฉลากเธออึ้งอยู่ครู่หนึ่ง เพราะนี่หมายความว่า ไม่ Dt ก็ Inin คนใดคนหนึ่งหมดสิทธิ์แข่งต่อหลังจากรอบนี้ พวกเขาไม่มีโอกาสไปถึงตำแหน่งท็อปสามด้วยซ้ำ

...

ช่วงเย็นระหว่างการประชุม เธอแจ้งข้อมูลนี้ให้เหล่าบอสที่จีนทราบ ทุกคนต่างรู้สึกเสียใจเมื่อได้ยินข่าว ถึงแม้งานแข่งขันลักษณะนี้จะเป็นการแข่งขันระหว่างสโมสร แต่เมื่อเป็นการแข่งขันระดับนานาชาติ ทุกคนย่อมหวังจะได้เห็นประเทศจีนแสดงศักยภาพความแข็งแกร่ง ไม่อยากให้มีนักกีฬา

เพียงคนเดียวเข้าสู่รอบชิงชนะเลิศ

“สองคนนั้นเป็นนักกีฬาแชมป์ตัวเต็งทั้งคู่ ไม่ว่าใครแพ้ก็น่าเสียดายมาก” เสียงหัวเราะของเป่าน่าเจือด้วยความผิดหวังเล็กน้อย

หลังจบการประชุมทางโทรศัพท์ จู่ๆ Solo ก็พูดกับเธอว่า “หวาก็มีเรื่องอยากคุยกับเธอส่วนตัวนะ”

“เอ๋” รู้สึกประหลาดใจครู่หนึ่ง เธอถึงตระหนักว่าตัวเองทุ่มเทกับสตาร์ทอัพเต็มใจเกินไป จนลืมตัวว่าที่จริงเธอแค่ตามมาช่วยงานเพื่อแสดงน้ำใจ หลายปีต่อจากนี้ สิ่ง que เธอควรให้ความสำคัญมากที่สุดคือการแข่งขันเกมซีเคิร์ตแซมเบอร์ออฟสตรอมต่างหาก “โอเค เต๋ยวั้นรอกะคะ”

...

หลังจากคนในที่ประชุมทยอยกันตัดสาย หมายเลขใหม่ก็เชื่อมต่อเข้าสู่ระบบ

“เป็นยังไงบ้าง Appledog ของพวกเราเที่ยวอเมริกาสนุกไหม” เสียงหัวเราะของหวาก็แว่มาพร้อมคำทักทาย “เต๋ยวั้นนี้เป็นคนใหญ่คนโตแล้วนะ ขนาดแค่อยากต่อสายคุยกับเธอ ยังต้องต่อคิวรอให้พวกบอสคุยจนพอใจก่อน”

เธอหัวเราะแล้วตอบว่า “ระวังตัวไว้เถอะ ข้อความสนทนาทั้งหมดในสายประชุมจะถูกบันทึกเก็บไว้นะ”

“โอเค งั้นเราเข้าเรื่องกันเลยดีกว่า ตอนนี้นฉันเจอปัญหายุ่งยากมากเรื่องหนึ่ง ตั้งแต่เปิดเซิร์ฟเวอร์ซีเคิร์ตแซมเบอร์ออฟสตรอมในจีน เหล่านักกีฬาจากสโมสรใหญ่เข้าไปเล่นเก็บแต้มและได้อันดับ แต่ถ้าดูจากรายชื่อนักกีฬาที่ติดอันดับท็อปเมื่อหนึ่งเดือนก่อน เสียวมั้แสดงผลงานได้ไม่ดีเลย”

เสียวหมีเหรอ

“ฉันรู้ ฉันเห็นคะแนนเมื่อเดือนก่อนแล้ว”

น้ำเสียงของหวาก็สะท้อนความจริงใจชัดเจน “ฉันใช้เวลาเขาหนึ่งเดือนแต่จนถึงวันนี้คะแนนของเขาก็กังไม่ติดท็อปร้อย”

“นายยังไม่ได้บอกเรื่องนี้กับ Solo ใช่มั้”

เขาตอบเสียงเบาในลำคอว่า “ตอนนี้ Solo เป็นบอสकुณภูมิภาคเอเชียทั้งหมด เขาต้องดูแลหลายประเทศมาก แถมแต่ละประเทศมีตั้งสิบกว่าเกม...”

“นายกั๊วว่าเขาจะล่าเอียงมาทางสมาชิกของทีมเก๊า” อ้ายฉิงขัดคำแก้ตัวของหวาที่โดยไม่อ้อมค้อม “ใช่ไหม”

ปลายสายเงียบไปครู่หนึ่ง

“เขาไม่ทำแบบนั้นหรอก” ในที่สุดหวาก็ก็ตอบ

“ไม่...เขาจะทำแบบนั้นแหละ” อ้ายฉิงปฏิเสธความคิดของหวาที่

เธอรู้จัก Solo ดี ต่อให้พวกเขาไม่เคยถกกันอย่างจริงจังเรื่องรายชื่อของสมาชิกทีมหมายเลขหนึ่ง หรือเปลือยๆ อาจพูดได้ว่าทั้งคู่จงใจหลบเลี่ยงไม่พูดถึงเรื่องนี้ แต่เธอรู้ดีว่าการคัดเลือกสมาชิกเข้าทีมของ Solo รอบนี้ เขาเอาความรู้สึกส่วนตัวเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ถึงขั้นตั้งต้นไม่รับฟังความเห็นของคนส่วนใหญ่ และใช้อำนาจลึทธิขาดในการกำหนดตัวสมาชิกของทีมนี้

หากเทียบกันในฐานะบอสใหญ่ของ K&K จีน และ SP จีน เขากับ Gun มีจุดที่ต่างกัน

ความทะเยอทะยานของ Gun ที่จะยืนหยัดในวงการอีสปอร์ตนั้นเหนือกว่าคนทั่วไปมาก เพราะงั้นเขาถึงอาศัยแค่ทักษะการเล่นของตัวเองคนเดียวไต่เต้าไปจนถึงจุดสูงสุดของผู้เล่นอาชีพ แต่ Solo เป็นคนที่ให้ความสำคัญกับความรู้สึกของตัวเองและคนรอบข้าง สิ่งที่เขาชำนาญคือการใช้ความสามารถของตัวเองดึงศักยภาพที่ซ่อนอยู่ของคนอื่นออกมาให้มากที่สุด ดังนั้นครั้งหนึ่งเขาถึงเคยเป็นกัปตันทีมที่มีคุณสมบัติเพียบพร้อม

แต่...ในฐานะบอสใหญ่ของสโมสรจีน เขาจะทำงานด้วยความรู้สึกไม่ได้ เพราะสิ่งที่เขาต้องดูแลไม่ใช่แค่ทีมเดียว แต่เป็นทั้งสโมสร

“หวาที่” เธอพูดเสียงเบา “ฉันจะบอกความลับอะไรให้อย่างหนึ่ง อาจจะช่วยให้นายรู้สึกหนักใจน้อยลงบ้าง”

นี่ก็เป็นเหตุผลข้อหนึ่งที่ทำให้เธอตัดสินใจหวนคั่นสู่วงการนี้ในตอนแรก เพราะเธอกับ Solo ทำข้อตกลงลับกันไว้เรื่องหนึ่ง